

17/5/2007

Τι μας φταίει;

Τα ζώα μάς δοκιμάζουν ξανά και ξανά. Ότι τους απαγορέψαμε δεν το εγκαταλείπουν. Επανερχονται αργότερα να ξαναδοκιμάσουν. Μήπως, άλλαξαν οι συνθήκες και αυτή τη φορά επιτύχουν αυτό που επιδιώκουν. Επανερχονται ξανά και ξανά. Θέληση και πράξη. Υποχώρηση και πάλι επίθεση.

Κάποτε, προσπαθούσα να επισημάνω –ανάμεσα στις σελίδες της Ιστορίας- τις τακτικές των στρατηγών για να υιοθετήσω τις δεξιότητες που διαθέτουν όταν κερδίζουν τη μάχη. Τώρα, όπως και οι στρατηγοί, πρέπει να παρακολουθώ προσεκτικά τα ζώα.

Τα ζώα άλλωστε μας μαθαίνουν ότι δεν πρέπει να λησμονούμε την αληθινή τους φύση. Πρόσφατα, στις ειδήσεις της τηλεόρασης, ένα video κατέγραψε το γέρικο λιοντάρι ενός τσίρκου να κατασπαράζει τον φύλακα που τον φρόντιζε. Παλιό κινέζικο παραμύθι διηγείται την ιστορία ενός κοριτσιού που έσωσε ένα φιδάκι και το μεγάλωσε σπίτι του. Στην τελική σκηνή το φίδι δάγκωσε τον αστράγαλο του κοριτσιού και πριν το δηλητήριο ολοκληρώσει την επίδρασή του, απάντησε στο «γιατί» του κοριτσιού: «Ξέχασες ότι είμαι φίδι;»

Έτσι και η διαπλοκή, μοιάζει με αδηφάγο ζώο. Αν δεν το φας, σε τρώει. Στον απόηχο των «ομολόγων», ας υποσημειώσουμε ότι το να προσπαθείς να εξημερώσεις το ζώο της διαπλοκής δεν σε εξασφαλίζει από τις αρπακτικές του διαθέσεις. Τουναντίον σε καθιστά πιο ευάλωτο. Σου ζητάει μετά και τα ρέστα.

Ουσιαστικά υπάρχει η εξουσία μιας γραφειοκρατίας που ελέγχει θέσεις και καταστάσεις ανεξαρτήτως του κόμματος που βρίσκεται στην εξουσία. Η ολιγορτία στις αλλαγές οφείλεται και στην παθητικότητα της θέσης του ‘παρατηρητή’, που περιμένει από τον άλλον να κάνει πρώτος τη λάθος κίνηση.

Σήμερα, στη θέση του παρατηρητή είναι ο απλός πολίτης. Αυτός ο ρόλος όμως δεν αρμόζει σε όποιον κυβερνά. Αντίθετα, το ρόλο του εκφραστή αισθημάτων δημοσίως τον έχουν επωμισθεί μόνο οι δημοσιογράφοι και η εκάστοτε αντιπολίτευση. Στους πολίτες επιτρέπεται να εκφραστούν στα πλαίσια πολιτιστικών δραστηριοτήτων.

Κόμματα και συνδικάτα δεν αφήνουν 'να σηκώσεις κεφάλι'. Τα καφενεία αντικατοπτρίζουν την ιδιότητά μας. Μόνο τα ΜΜΕ μπορούν να μονοπωλούν ότι εκφράζουν την κοινή γνώμη. Ευτυχώς που κάποιοι έχουν την ψευδαίσθηση ότι το πολιτιστικό δεν είναι πολιτικό.

ΤΕΛΟΣ